

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 655/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti spoločnosti **Flügel & Klement, s. r. o.**, Hurbanova 7/2477, Piešťany, IČO 44 640 153, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Havlátom, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Obdo/15/2021 z 30. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 19. júla 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, z ktorej vyplýva, že žalobca Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerstvo“), sa na Okresnom súde Piešťany domáhal proti sťažovateľke zaplata 59 548,80 eur s prísl. na základe zmluvy o dielo z 1. decembra 2011. Predmetom zmluvy bolo vykonanie generálnej opravy obehového elektrického výťahu paternoster nachádzajúceho sa v administratívnej budove ministerstva. Okresný súd rozsudkom č. k. 7Cb/34/2016 z 11. marca 2019 žalobu zamietol. Okresný súd považoval za preukázané, že do zmluvného vzťahu vstúpilo ministerstvo, ktoré je rozpočtovou organizáciou s vlastnou právnou subjektivitou, a to viedlo k názoru o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu.

2. Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 31Cob/75/2019 z 30. júna 2020 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru mal okresný súd postupovať podľa § 161 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 129 CSP a pokúsiť sa odstrániť vady žaloby, „*nakoľko uvedením štátu s pomlčkou, za ktorou nasleduje označenie Ministerstvo pôdohospodárstva rozvoja vidieka alebo SR, teda štátneho orgánu v 1. osobe ako žalobcu*“, vyvolalo u okresného súdu pochybnosti o tom, ktorá z označených osôb má byť správne žalobcom. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky proti tomuto uzneseniu krajského súdu pre neprípustnosť podľa § 447 písm. c) CSP odmietol. V odôvodnení citoval rozhodnutie najvyššieho súdu R 19/2017. Napadnuté uznesenie

bolo sťažovateľke doručené 18. mája 2021. Keďže posledný deň zákonnej dvojmesačnej lehoty podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“) pripadol na nedeľu (18. júl 2021), je ústavná sťažnosť sťažovateľky podaná včas.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Podľa názoru sťažovateľky je napadnuté uznesenie najvyššieho súdu arbitrárne, vychádza z nesprávnej aplikácie práva, posúdenie najvyššieho súdu je svojvoľné a bez logického a racionálneho odôvodnenia. Tiež uviedla, že v poučení uznesenia krajského súdu bolo explicitne uvedené, že proti uzneseniu je prípustne dovolanie.

4. Na základe uvedeného sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na zákaz diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru. Tiež navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

6. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

7. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

8. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

9. Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

10. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť ústavnú sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená. Uvedené ustanovenie dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu predtým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne (nálezom). Ide o špecifickú časť konania, ktorá nemá charakter konania kontradiktórneho, a kedy ústavný súd môže rozhodnúť len na základe tvrdení uvedených v ústavnej

sťažnosti a obsahu napadnutých rozhodnutí priložených k ústavnej sťažnosti. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky (vady vytýkané rozhodnutiu) nie sú spôsobilé spochybníť jeho ústavnosť. Inými slovami, ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia (I. ÚS 66/98, II. ÚS 123/2020, ako aj Ústavný súd Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1811/20, II. ÚS 2429/20, II. ÚS 2354/20, II. ÚS 2404/20, III. ÚS 2167/20, dostupné na nalus.usoud.cz).

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol neprisvedčiť námietke o nevyhnutnosti pripustenia napadnutej veci k hlbšiemu ústavnému prieskumu. Prevažuje v nej argument o výsledkovom charaktere práva na spravodlivý proces (III. ÚS 246/2018). V zmysle judikatúry ústavného súdu sa v konaniach o ústavnej sťažnosti zásadne preskúmvajú len také právoplatné rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 361/2010).

12. Krajský súd v kasačnom uznesení v poučení uviedol: „*Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie za podmienok ustanovených v § 420 a § 421 C.s.p.*“ Ústavný súd dodáva, že všeobecné súdy majú sporové strany poučovať správne a nezavádzať ich pri uplatňovaní mimoriadnych opravných prostriedkoch. Avšak ani nesprávne poučenie všeobecného súdu nezakladá prípustnosť dovolania, ak ho zákon v konkrétnej veci uplatniť neumožňuje.

13. Najvyšší súd napadnuté uznesenie (bod 13 odôvodnenia) podporil rozhodnutím najvyššieho súdu R 19/2017, ktorého právna veta znie: „*Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku.*“ Ústavný súd nevidí dôvod na ústavnoprávnu polemiku s uvedeným záverom najvyššieho súdu a ktorá by mala smerovať k úplnému meritórnemu prieskumu veci.

14. Ústavný súd tiež dodáva, že za zjavne neopodstatnené považuje aj také ústavne sťažnosti, z ktorých už pri predbežnom prerokovaní vyplynie, že namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto potrebné považovať takú sťažnosť, pri ktorej pri predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil také porušenie označeného základného práva alebo slobody, ktoré by malo byť predmetom posudzovania po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

15. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa všeobecný súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

16. Ústavný súd nezistil, že by medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru existovala príčinná súvislosť, ktorá by odôvodňovala vyslovenie ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Vzhľadom na to, že ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti vylúčil porušenie práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru,

nemohol dospieť ani k záveru o porušení práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 14 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

17. Ústavný súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu